

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marek Szymanowski (spr.)

Sędziowie: SA Bożena Szponar - Jarocka

SO del. Marzanna Rogowska

Protokolant: Magda Małgorzata Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 marca 2014 r. w B.

sprawy z odwołania C. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy C. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 6 czerwca 2013 r. sygn. akt IV U 962/13

I. oddala apelację;

II. odstępuje od obciążania wnioskodawcy kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego za II instancję.

Sygn. akt III A Ua 1241/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 7 lutego 2013 roku, wydaną na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43 ze zm.), odmówił C. W. prawa do emerytury. Organ rentowy stwierdził, że nie udowodnił on wymaganego, co najmniej 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Wskazał, że wnioskodawca legitymuje się stażem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 3 lat, 5 miesięcy oraz 24 dni. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. do stażu pracy w warunkach szczególnych nie zaliczył okresów zatrudnienia od dnia 20 lipca 1978 roku do dnia 16 marca 1986 roku oraz od dnia 2 września 1991 roku do dnia 31 marca 1993 roku.

Kolejną decyzją w/w organu rentowego z dnia 19 marca 2013 roku, wydaną na podstawie powyższych przepisów, ponownie odmówiono wnioskodawcy prawa do dochodzonego świadczenia, wskazując, że legitymuje się on stażem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 12 lat, 8 miesięcy oraz 21 dni, zamiast wymaganych 15 lat.

C. W. w odwołaniach od powyższych decyzji domagał się przyznania mu prawa do emerytury, po uprzednim zaliczeniu jako pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia od dnia 30 listopada 1995 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku w Przedsiębiorstwie (...) w O. na stanowisku mechanika-diagnosty oraz (ewentualnie) od dnia 17 marca 1986 roku do dnia 31 maja 1990 roku w Przedsiębiorstwie (...) w O., zajezdni (...) w O. na stanowisku majstra zajezdni, gdyż - w jego ocenie - praca wykonywana na powyższych stanowiskach podlega uwzględnieniu do stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach odpowiednio jako praca w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych oraz jako kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Sąd Okręgowy w Olsztynie Społecznych po rozpoznaniu powyższych odwołań, wyrokiem z dnia 6 czerwca 2013 roku odwołania oddalił. Sąd I instancji wskazał, że w dniu 3 stycznia 2013 roku C. W., urodzony w dniu (...), złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach wraz z którym przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach dotyczące poszczególnych okresów zatrudnienia. Organ rentowy wskutek rozpoznania powyższego wniosku decyzjami z dnia 7 lutego 2013 roku oraz z dnia 19 marca 2013 roku odmówił wnioskodawcy prawa do dochodzonego świadczenia, ostatecznie (w decyzji z dnia 19 marca 2013 roku) wskazując, że legitymuje się on stażem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 12 lat, 8 miesięcy oraz 21 dni, zamiast wymaganych 15 lat. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił wnioskodawcy uwzględnienia do stażu pracy wykonywanej warunkach szczególnych okresów zatrudnienia od dnia 17 marca 1986 roku do dnia 31 maja 1990 roku w Przedsiębiorstwie (...) w O., zajezdni (...) w O. na stanowisku majstra zajezdni oraz od dnia 30 listopada 1995 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku w Przedsiębiorstwie (...) w O. na stanowisku mechanika-diagnosty. Sąd I instancji wskazał, że warunkami nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach są: ukończenie przez mężczyznę 60-go roku życia, udowodnienie na dzień 1 stycznia 1999 roku 25-letniego ogólnego stażu pracy i 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych, nieprzystąpienie do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenie wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem organu rentowego na dochody budżetu państwa - art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43 ze zm.). Poza sporem pozostawało, że wnioskodawca ukończył 60-ty rok życia, legitymuje się ponad 25-letnim ogólnym stażem ubezpieczeniowym oraz nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Okolicznością sporną było ustalenie, czy praca C. W. w okresie od dnia 17 marca 1986 roku do dnia 31 maja 1990 roku w Przedsiębiorstwie (...) w O., zajezdni (...) w O. oraz od dnia 1 grudnia 1995 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku w Przedsiębiorstwie (...) w O. była pracą wykonywaną w warunkach szczególnych, a w konsekwencji czy legitymuje się on 15-letnim stażem pracy w takich warunkach. W celu ustalenia charakteru pracy wnioskodawcy w spornych okresach Sąd I instancji przeprowadził dowód z zeznań świadków L. D., J. K., S. K., S. P., dowód z zeznań wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony, dowód z akt osobowych wnioskodawcy, akt ZUS oraz dokumentów znajdujących się w aktach sprawy.

Na podstawie powyższych dowodów ustalił, że wnioskodawca w okresie od dnia 17 marca 1986 roku do dnia 31 maja 1990 roku był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) w O. na stanowisku majstra zajezdni nr 6 w O.. Wykonywał obowiązki majstra ds. taboru, mistrza ds. taboru, które polegały na sprawdzaniu stanu technicznego pojazdów (samochodów ciężarowych, dźwigów). Wnioskodawca świadczył tę pracę zarówno na stacji diagnostycznej, jak i na placu przed wyjazdem pojazdu „z bazy” oraz „w terenie”, gdzie dokonywał kontroli ilości spalanej przez dany pojazd paliwa. Do obowiązków pracowniczych wnioskodawcy należało również sprawdzanie samochodów po remontach. Zgodnie z ustaleniami dokonanymi przez Sąd Okręgowy wnioskodawca rozpoczynał pracę o godzinie 6, kontrolował stan techniczny pojazdów „na bramie” tj. kartę drogową, stan licznika i stan zbiornika, oświetlenie, stan ogumienia, co zajmowało mu około 2 godziny. Następnie dokonywał odpowiednich wpisów w książce kontroli pojazdów, podpisywał karty drogowe, nadzorował wykonywanie odpowiednich napraw w kanałach,

na spawalni czy oponiarni. Często wykonywał czynności nadzorcze. Miejscem pracy C. W. była stacja diagnostyczna, w ramach której znajdował się kanał do prowadzenia diagnostyki pojazdów.

W okresie zaś od dnia 1 grudnia 1995 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku mechanika – diagnosty w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w O.. Do jego obowiązków pracowniczych należało m.in. dokonywanie oceny stanu technicznego pojazdów, prowadzenie niezbędnej dokumentacji wymaganej podczas przeprowadzonych badań technicznych pojazdów, wystawianie faktur VAT, przechowywanie dokumentacji oraz kluczy do pomieszczeń i urządzeń (...), dokonywanie korekty ustawienia odległości szcęk hamulcowych od bieżni bębna hamulcowego w autobusach, rozliczanie wpływów uzyskanych z opłat za przeprowadzone badania techniczne pojazdów, utrzymanie sprawności urządzeń i przyrządów kontrolnych oraz technologicznych. Przez pierwszy rok pracy w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w O. (okres około 1 roku i 2 miesięcy), tj. do dnia 30 listopada 1995 roku wnioskodawca wykonywał swoje obowiązki w kanale jako mechanik samochodowy. Następnie świadczył pracę jako mechanik – diagnosta, dokonując drobnych awaryjnych napraw taboru autobusowego polegających na przygotowaniu pojazdów do rejestracji. Na stacji diagnostycznej nie było żadnych urządzeń, za wyjątkiem rolek, na których sprawdzano hamulce. Sąd I instancji zaznaczył przy tym, że następca prawny zakładu pracy – Przedsiębiorstwo (...) S. A. odmówił wnioskodawcy wydania świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach za sporny okres.

Sąd I instancji podniósł, że okresami pracy w szczególnych warunkach są okresy pracy wykonywanej na stanowiskach wyszczególnionych w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1 w/w rozporządzenia). Przepisy zarówno powyższego rozporządzenia, jak też wydanych na jego podstawie innych aktów prawnych nie uznają prac majstra zajezdni ani mechanika-diagnosty za prace wykonywane w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. Sąd Okręgowy zauważył przy tym, że praca przy naprawie pojazdów mechanicznych uprawnia do niższego wieku emerytalnego jedynie wówczas, gdy wykonywana jest w kanałach remontowych (jako praca określona w wykazie A, dziale XIV, poz. 16 stanowiącym załącznik do w/w rozporządzenia), stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (§ 2 ust. 1 w/w rozporządzenia).

Mając powyższe na uwadze Sąd I instancji stwierdził, iż sporne okresy pracy C. W., zarówno w Przedsiębiorstwie (...) w O. na stanowisku majstra ds. taboru, jak również w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w O. na stanowisku mechanika – diagnosty podlegałyby uwzględnieniu do stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, wówczas, gdyby wnioskodawca w powyższych okresach w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę przy naprawie pojazdów mechanicznych w kanałach remontowych.

Tymczasem, w ocenie Sądu I instancji, materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie, w postaci zeznań świadków, zeznań wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony oraz dowodów z dokumentów nie pozwala na dokonanie takiego ustalenia. Sąd Okręgowy podkreślił, że wnioskodawca, będąc zatrudniony w (...) w O. w spornym okresie na stanowisku majstra kontrolował stan techniczny pojazdów samochodowych „na bramie”, dokonywał odpowiednich wpisów w książce kontroli pojazdów (podpisywał karty drogowe), nadzorował wykonywanie odpowiednich napraw w kanałach, w spawalni czy oponiarni. Natomiast do obowiązków pracowniczych C. W. w (...) O. należało przygotowanie pojazdów do rejestracji oraz dokonywanie awaryjnych napraw. Na stacji diagnostycznej nie było bowiem żadnych urządzeń, za wyjątkiem rolek, na których sprawdzano hamulce.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego, wnioskodawca nie udowodnił, że w spornych okresach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie) – stosownie do wymogu wynikającego z § 2 ust. 1 w/w rozporządzenia - wykonywał pracę przy naprawie pojazdów mechanicznych w kanałach remontowych. Przeciwnie, z materiału dowodowego wynika, iż w (...) O. wnioskodawca wykonywał pracę zarówno w kanale, „na bramie”, jak i „w terenie”, zaś w (...) O. praca wnioskodawcy polegała na przygotowaniu pojazdów do rejestracji oraz dokonywaniu drobnych napraw awaryjnych z użyciem rolek, na których sprawdzano hamulce. Podkreślił przy tym, że następca prawny (...) w O. odmówił uznania spornego okresu zatrudnienia wnioskodawcy za okres pracy w szczególnych warunkach i nie wydał na tę okoliczność stosownego świadectwa.

Bezsporny staż pracy C. W. uznany przez organ rentowy w decyzji z dnia 19 marca 2013 roku wynosił 12 lat, 8 miesięcy oraz 21 dni. Skoro zatem sporne okresy zatrudnienia wnioskodawcy, tj. od dnia 17 marca 1986 roku do dnia 31 maja 1990 roku oraz od dnia 1 grudnia 1995 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku nie podlegają uwzględnieniu do stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, jako praca określona w wykazie A, dziale XIV, poz. 16 stanowiącym załącznik do w/w rozporządzenia (praca wykonywana w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych), to wnioskodawca nie legitymuje się co najmniej 15-letnim stażem pracy wykonywanej w takich szczególnych. Nie spełnia zatem wszystkich warunków wymaganych do przyznania prawa do wcześniejszej emerytury. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy jak w sentencji wyroku orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

C. W. zaskarżył powyższy wyrok w całości zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów postępowania cywilnego, tj.

- art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i niewłaściwą jego ocenę poprzez nierozważenie zeznań świadków oraz zeznań wnioskodawcy w sposób dokładny i obiektywny i pominięcie, iż dwoje ze świadków oraz wnioskodawca zeznali, że praca wnioskodawcy w (...) w O. była wykonywana przez 8 godzin w kanale remontowym, a także niewłaściwe przytoczenie zakresu obowiązków wnioskodawcy z roku 2001, zamiast właściwego zakresu z 1996 roku, co skutkowało uznaniem, że wnioskodawca wykonywał od 1995 roku do końca 1998 roku inne czynności poza pracą w kanale remontowym,

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niezawarcie w uzasadnieniu wyroku wskazania, dlaczego Sąd nie dał wiary świadkom oraz wnioskodawcy, twierdzącym zgodnie, iż wnioskodawca pracował w spornym okresie w (...) w O. w szczególnych warunkach jako mechanik w kanale remontowym oraz błędne wskazanie, że nie było żadnego dowodu ze strony wnioskodawcy na potwierdzenie pracy w kanale remontowym w (...) w O.,

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach przez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż wnioskodawca nie spełnia warunków przewidzianych w tych przepisach wobec czego nie należy mu się prawo do wcześniejszej emerytury z uwagi na pracę w szczególnych warunkach, gdy przeprowadzone w sprawie dowody wskazywały przeciwnie.

Wskazując na powyższe zarzuty wnioskodawca domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i przyznania wnioskodawcy emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach po zaliczeniu do stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach okresu pracy od dnia 1 grudnia 1995 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w O., jako pracy mechanika w kanale remontowym oraz zasądzenia od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, o ile nie zostanie przedstawiony spis kosztów, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Olsztynie do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz właściwie zastosował przepisy prawa materialnego, tj. przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43 ze zm.). Sąd Apelacyjny w całości podziela w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne oraz wykładnię przepisów.

Na wstępie wskazać należy, iż na obecnym etapie postępowania okolicznością sporną pozostawało to, czy praca wykonywana przez C. W. w okresie od dnia 1 grudnia 1995 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w O. była pracą w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43 ze zm.). Wprawdzie w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że nie istnieje prawne ograniczenie sądowego postępowania odwoławczego wyłącznie do podstaw prawnych wskazanych w zaskarżonej decyzji i sąd powinien weryfikować wszystkie przesłanki, a jeżeli przesłanką jest staż, to wszystkie składające się nań okresy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2001 roku w sprawie o sygn. akt II UKN 175/00, OSNP 2002/17/415, lex numer 54775; z dnia 7 marca 2006 roku w sprawie o sygn. akt I UK 195/05, OSNP 2007/3-4/55, lex numer 227935 i z dnia 7 lutego 2002 roku w sprawie o sygn. akt II UKN 13/01, OSNP 2003/22/549, lex numer 53831) – to w okolicznościach niniejszej sprawy taka weryfikacja okresów pracy wnioskodawcy nie prowadzi do innych ustaleń niż poczynił w tym zakresie Sąd pierwszej instancji.

Okres pracy C. W. od dnia 17 marca 1986 roku do dnia 31 maja 1990 roku w Przedsiębiorstwie (...) w O. na stanowisku majstra zajezdni nr 6 w O. – po dokonaniu przez Sąd Okręgowy analizy zeznań świadków L. D. (k. 62 v.) oraz J. K. (k. 62 v.-63), zeznań wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony (k. 63 v.-64) oraz dokumentów znajdujących się w aktach osobowych (k. 36), aktach ZUS oraz aktach sprawy – słusznie nie został zaliczony jako okres pracy w szczególnych warunkach. W ocenie Sądu II instancji, zaoferowane przez wnioskodawcę dowody na okoliczność charakteru jego pracy w powyższym okresie nie dają podstaw do zaliczenia spornego okresu zatrudnienia jako pracy, o której mowa w dziale XIV, poz. 16 wykazu A, stanowiącego załącznik do w/w rozporządzenia - prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych, jak również w dziale XIV, poz. 24 wykazu A, stanowiącego załącznik do w/w rozporządzenia - kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, odmowa zaliczenia przez Sąd I instancji okresu zatrudnienia wnioskodawcy od dnia 1 grudnia 1995 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w O. do stażu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, była zasadna.

Jak wynika z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych C. W. (k. 32), dotyczących zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w O., w dniu 20 września 1994 roku zawarł on z w/w zakładem pracy umowę o pracę na czas określony od dnia 20 września 1994 roku do dnia 19 grudnia 1994 roku na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych. W dniu 20 grudnia 1994 roku wnioskodawca zawarł z w/w zakładem pracy kolejną umowę, na podstawie której od tego dnia został zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony nadal na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych. W dniu 29 listopada 1995 roku C. W. zwrócił się do zakładu pracy z wnioskiem o przeniesienie ze stanowiska mechanika samochodowego na stanowisko mechanika-diagnosty. Przełożeni wnioskodawcy prośbę tę zaopiniowali pozytywnie, wskazując, że posiada on średnie wykształcenie techniczne, uprawnienia technika diagnosty oraz prawo jazdy kategorii C. Wniosek został uwzględniony i C. W. z dniem 1 grudnia 1995 roku został przeniesiony na stanowisko mechanika-diagnosty. Zgodnie z pisemnym zakresem obowiązków z dnia 27 maja 1996 roku, znajdującym się w aktach osobowych wnioskodawcy, do jego obowiązków na stanowisku mechanika diagnosty należało badanie techniczne pojazdów, polegające na sprawdzeniu mechanizmów i zespołów przed i po naprawie, wykonywanie czynności regulacyjnych niektórych mechanizmów i zespołów, np. hamulców, świateł, geometrii kół, itp., wpisywanie wyniku badania technicznego do książki obsługi i napraw pojazdu, potwierdzenie wpisu podpisem i stemplem oraz utrzymywanie w stałej sprawności urządzeń technicznych, będących na wyposażeniu stanowiska diagnostycznego. W piśmie zakładu pracy adresowanym do Urzędu Miasta w O. wskazano natomiast, że wnioskodawca od dnia 1 grudnia 1995 roku w (...) w O. wykonuje obowiązki diagnosty.

Zaznaczyć należy, na co słusznie wskazał skarżący w apelacji, iż Sąd I instancji, ustalając zakres obowiązków wnioskodawcy w spornym okresie zatrudnienia, oparł się o pisemny zakres czynności z dnia 1 grudnia 2001 roku

(zamiast na zakresie czynności z 27 maja 1996 r.) Powyższy dokument wskazuje zakres obowiązków pracowniczych C. W. w okresie, który nie podlegał badaniu w niniejszym postępowaniu (do stażu pracy w szczególnych warunkach można zaliczyć jedynie okresy zatrudnienia przypadające do dnia 31 grudnia 1998 roku), a zatem obowiązki w nim wyszczególnione nie ciążyły na wnioskodawcy w spornym okresie. Część z tych obowiązków, związana jest ze (...), która nie istniała w spornym okresie. Ta omyłka Sądu Okręgowego nie wpływa jednak w kontekście całego materiału dowodowego na odmienną ocenę charakteru pracy wnioskodawcy w spornym okresie.

I tak w świetle zeznań świadka S. K. (k. 63) wnioskodawca do czasu powstania stacji diagnostycznej, tj. do 2001 roku pracował jako mechanik w kanale remontowym. Świadek wyjaśnił, że przy wykonywaniu napraw autobusów niezbędne jest korzystanie z kanału remontowego. Naprawy zewnętrzne blacharskie nie wymagają pracy w kanale remontowym, jednakże - zgodnie z twierdzeniami świadka - 99% wszystkich napraw była to praca w kanale remontowym. Zdaniem świadka S. K., zakresy obowiązków osoby zatrudnionej na stanowisku mechanika oraz mechanika-diagnosty nie różnią się. Świadek wyjaśnił także, że do czasu powstania stacji diagnostycznej trudno mówić, aby któryś z pracowników w zakładzie wykonywał pracę diagnosty. W jego ocenie, wszyscy pracownicy wykonywali pracę mechaników i była to praca wykonywana w szczególnych warunkach. Do obowiązków diagnosty – jak wyjaśnił – należało dokonywanie oceny stanu technicznego pojazdu po naprawie, przy czym praca ta również była wykonywana w kanale remontowym.

Świadek S. P. (k. 63-63 v.) zeznał z kolei, że w pierwszym okresie zatrudnienia w (...) w O., tj. przez około 1 roku i 2 miesiące C. W. pracował na stanowisku mechanika warsztatowego w kanale remontowym, zaś następnie był zatrudniony na stanowisku mechanika-diagnosty. Świadek opisał, że zwolniło się miejsce pracy na stacji diagnostycznej. Wnioskodawca spełniał wymagania do zatrudnienia na stanowisku mechanika-diagnosty, ponieważ posiadał średnie wykształcenie. Świadek wskazał, że sam doradził wnioskodawcy, aby ten zmienił stanowisko pracy. Do obowiązków C. W. na stanowisku mechanika-diagnosty należało wykonywanie drobnych napraw, regulacji, także stale w kanale remontowym. Jak wskazał świadek, wnioskodawca pracował na tym stanowisku do czasu aż zbudowana została (...), na której wykonywana była typowa diagnostyka, nie dokonywano na niej żadnych, nawet drobnych napraw.

Także wnioskodawca C. W. przesłuchany w charakterze strony (k. 63 v.-64) zeznał, że w (...) w O. przez ponad rok pracował na stanowisku mechanika samochodowego w kanale, po czym został przeniesiony na stację diagnostyczną. Jak opisał, praca mechanika-diagnosty przez cały czas była pracą w kanale remontowym. Wnioskodawca zeznał, że na stacji diagnostycznej nie było innych urządzeń za wyjątkiem rolek, na których sprawdzano hamulce. Do jego obowiązków należała regulacja hamulców, sprawdzanie wałów, wycieków, dokręcanie śrub.

Nie sposób jest zgodzić się z zarzutem apelacyjnym, jakoby Sąd Okręgowy nie przeanalizował zeznań przesłuchanych w sprawie świadków oraz wnioskodawcy. Zdaniem skarżącego, dokonanie analizy powyższych dowodów winno skutkować ustaleniem, że wnioskodawca w spornym okresie, będąc zatrudniony na stanowisku mechanika-diagnosty, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w kanale remontowym, zaś w konsekwencji, że sporny okres zatrudnienia podlega uwzględnieniu do stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Z takim stanowiskiem nie sposób się zgodzić. Po pierwsze wskazać należy, iż zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze za prace wykonywane w szczególnych warunkach uznawane są prace wykonywane w kanałach remontowych, jednakże przy naprawie pojazdów mechanicznych - dział XIV, poz. 16 wykazu A, stanowiącego załącznik do w/w rozporządzenia. Przepisy rozporządzenia wśród katalogu prac, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego nie wymieniają natomiast prac diagnostycznych. Podkreślić przy tym należy, że wymogi stawiane przez ustawodawcę, które należy spełnić w celu uzyskania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, należy interpretować ściśle. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie sposób jest dać wiary zeznaniom świadka S. K., który wskazał, że zakres prac wykonywanych przez wnioskodawcę na stanowisku mechanika samochodowego oraz mechanika-diagnosty nie różniły się. W ocenie Sądu II instancji, niewiarygodnym jest, aby powyższa zmiana stanowiska pracy nie wiązała się ze zmianą zakresu obowiązków. Z kolei już świadek S. P. zeznał, że po zmianie angażu wnioskodawca wykonywał pracę na stacji diagnostycznej, gdzie dokonywał drobnych napraw. C. W.

przesłuchany w charakterze strony zeznał z kolei, że, będąc zatrudniony na stanowisku mechanika-diagnosty, głównie sprawdzał hamulce na urządzeniach zwanych rolkami, regulował hamulce, sprawdzał wały, wycieki, dokręcał śruby. Z powyższych zeznań wynika zatem, że wykonywanie czynności polegających na naprawie pojazdów samochodowych (dokonywanie drobnych napraw), stanowiło tylko część obowiązków pracowniczych wnioskodawcy w spornym okresie. Tym samym już zeznania przesłuchanych w sprawie osób nie mogły doprowadzić do ustalenia na ich podstawie, że wnioskodawca w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (zgodnie z warunkiem wynikającym z § 2 ust. 1 w/w rozporządzenia) wykonywał prace przy naprawie pojazdów mechanicznych. Jak wynika natomiast z pisemnego zakresu obowiązków z dnia 27 maja 1996 r. , znajdującego się w aktach osobowych (k.32 akta osobowe), do obowiązków C. W. należało wykonywanie badań technicznych pojazdów, sprawdzanie mechanizmów i zespołów przed i po naprawie, wykonywanie czynności regulacyjnych niektórych mechanizmów i zespołów, np. hamulców, świateł, geometrii kół, itp. oraz wpisywanie wyniku badania technicznego do książki obsługi i napraw pojazdu. W pisemnym zakresie obowiązków nawet nie wyszczególniono zatem żadnych czynności polegających na naprawie samochodów. Także zasady doświadczenia życiowego przemawiają za tym, że praca diagnosty samochodowego polega na dokonywaniu kontroli stanu technicznego pojazdów, nie zaś ich naprawie, a co więcej jedynie część obowiązków jest wykonywana przez diagnostę przy wykorzystaniu kanału remontowego. Co za tym idzie Sąd Okręgowy doszedł do prawidłowego wniosku, że sporny okres zatrudnienia C. W. na stanowisku mechanika-diagnosty nie podlega uwzględnieniu do stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach jako praca, o której mowa w dziale XIV, poz. 16 wykazu A, stanowiącego załącznik do w/w rozporządzenia - prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych.

Tym samym ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Okręgowy nie narusza art. 233 k.p.c.

Nie zasługuje również na podzielenie zarzut apelacyjny naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Naruszenie przepisu określającego wymagania, jakim winno odpowiadać uzasadnienie wyroku sądu (art. 328 § 2 k.p.c.), może być ocenione jako mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy w sytuacjach tylko wyjątkowych, do których zaliczyć można takie, w których braki w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej są tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 stycznia 2013 roku w sprawie o sygn. akt I ACa 1075/12, lex numer 1267341). Taka sytuacja nie miała miejsca w przedmiotowej sprawie. Z treści uzasadnienia Sądu Okręgowego wynika, że Sąd ten nie podzielił zeznań świadków oraz wnioskodawcy w zakresie, w jakim wskazywali oni, że wnioskodawca w spornym okresie wykonywał pracę w kanale remontowym przez 8 godzin dziennie, gdyż ustalił, że w ramach dziennego wymiaru czasu pracy wykonywał on także inne czynności, tj. przygotowywał pojazdy do rejestracji, dokonywał drobnych napraw awaryjnych, sprawdzał hamulce przy użyciu rolek.

W konsekwencji zaś prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, Sąd Okręgowy prawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego, tj. art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.